

תפ"ח (ירושלים) 63571-10-15 - מדינת ישראל נ' פלוני

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשם

פלוני (קטין)

על-ידי ב"כ עו"ד לאה צמל ועו"ד טארק ברגות

גזר-דין

השופט מ' בר-עם: כללי

1. בהכרעת-דין מיום 10.5.2015 קבענו לאחר שמיעת הראיות, כי הנאשם, קטין יליד 22.0.0, ביצע שתי עבירות של ניסיון רצח - לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), ועבירת החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום אך כפר בכוונה להמית באירוע הדקירה הראשון, וכפר בשותפותו באירוע הדקירה השני, בטענה כי בוצע מחוץ לתחום ההסכמה הראשונית. בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם, ביחד עם שותפו, הצטייד בסכין על-מנת לבצע פיגוע דקירה ביהודים ממניע אידיאולוגי-לאומני ומתוך מטרה לקטול חיי אדם, והשניים פעלו באירועי הדקירה במסגרת התכנית המשותפת. נוכח גילו של הנאשם, הורנו על הזמנת תסקיר משירות המבחן לקראת הדיון בעניין הטיעונים לעונש.

להלן עובדות כתב האישום העומדות ביסוד הכרעת הדין.

2. ביום 12.10.2015, בשעות הצהריים, בשובו מבית הספר, פגש הנאשם בבן דודו חי, יליד 2000 (להלן - ח') שמתגורר בסמוך אליו. השניים שוחחו ביניהם על "המצב" במסגד אלאקצא, על מצבם של תושבי עזה, הרשות הפלסטינית וארגון החמאס, ומתוך כוונה לסייע להם, והחליטו להיות "שאהידים" - ולהיהרג כחלק ממלחמה למען הדת, וזאת על דרך של ביצוע פיגוע דקירה כלפי יהודים במטרה לרוצחם. הנאשם וחי נכנסו כל אחד לביתו. הנאשם נטל סכין מעוטרת בעלת להב באורך של כ-15 ס"מ, מארון בחדר השינה של הוריו, וחי נטל סכין מטבח גדולה בעלת להב באורך של כ-20 ס"מ. הנאשם וחי הסתירו את הסכנים סמוך לביתם, ונכנסו בשנית כל אחד לביתו על-מנת

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא,

ר' פרידמן-פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

להתפלל, בטרם יצאו לדרכם הרצחנית. הנאשם וחי נטלו כל אחד את הסכין שהביאו והחביאו קודם לכן, והלכו יחד מביתם שבשכונת בית חנינה לעבר שכונת פסגת זאב, מרחק של כשלושה ק"מ.

3. סמוך לאחר השעה 15:00 הגיעו הנאשם וחי לקרן הרחובות הששה עשר והארבעה בפסגת זאב, שם הבחינו ב"י, צעיר בן 20 בלבוש חרדי (להלן - המתלונן). הנאשם וחי הלכו ברחוב הארבעה, שם הלך המתלונן. הנאשם וחי שלפו כל אחד את הסכין שהחזיק ברשותו, אותן החביאו מתחת לחולצותיהם, התקרבו לעבר המתלונן, וחי דקר את המתלונן פעמיים בפלג גופו העליון, בבית החזה בצד ימין, במטרה לרוצחו. בתגובה, נמלט המתלונן מהנאשם וחי ורץ חזרה לצומת הרחובות הארבעה והעושה עשר. הנאשם וחי רדפו אחר המתלונן כשהסכינים שלופות בידיהם. בהגיעם לרחוב הששה עשר, ומשהמתלונן התרחק מהם ורץ במעלה רחוב הששה עשר בצדו השמאלי של הרחוב, רצו הנאשם וחי בצדו הימני של הרחוב (סמוך לאזור מסחרי). אוטובוס שעבר במקום נעצר ונוסעיו העלו את המתלונן והובילו אותו לקבלת טיפול הרחק מזירת הפיגוע (להלן - האירוע הראשון).

4. בשלב זה הבחין חי באדם מבוגר והפטיר לעברו "אנתא חטיאר". מיד אחר כך הבחינו הנאשם וחי בילד כבן 12 יושב על אופניו (להלן - הילד). הנאשם וחי התקרבו לילד וחי דקר אותו בסכין ארבע פעמים בצד ימין של הגוף באזור הכתף ובית השחי במטרה לרוצחו. עוברי אורח שהבחינו בנעשה חשו לעזרת הילד, והנאשם וחי החלו לברוח במעלה רחוב הששה עשר. חלק מעוברי האורח, ובהם שמעון מזרחי ויהודה צירנוכוב (להלן - שמעון ו-יהודה, בהתאמה), רצו בעקבותיהם. בסמוך למפגש הרחובות הששה עשר ושדרות משה דיין, רץ שמעון אחרי חי ואילו הנאשם שרץ בצד השמאלי של הכביש, רדף אחרי שמעון כשהסכין בידו. יהודה צעק לעבר שמעון להיזהר מהנאשם. שמעון הסתובב לעבר הנאשם וניסה לנטרלו באמצעות מקל מטאטא שאחז בידו, ואולם הנאשם חמק ממנו והמשיך בריצה בשדרות משה דיין לכיוון מרכז העיר ירושלים נגד כיוון התנועה, אז נוטרל באמצעות רכב שפגע בו (להלן - האירוע השני). חי המשיך בריצתו לכיוון תחנת "סיירת דוכיפת" של הרכבת הקלה; ומשהבחין בשוטרים הבאים לקראתו, רץ אליהם כשהוא מניף בידו את הסכין. בתגובה, ירו לעברו השוטרים ופצעו אותו באורח קשה - פציעה שגרמה למותו.

5. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם וחי, נגרמו למתלונן שני פצעי דקירה עמוקים בבית החזה שהובילו לחדירת אוויר למעטפת הריאות ולאיבוד דם; והוא הגיע לבית-החולים מעורפל הכרה ונשקפה סכנה לחייו. המתלונן עבר בבית-החולים ניתוח להצלת חייו. לילד נגרמו ארבעה פצעי דקירה עמוקים בבית החזה הימני העליון וכן קרע של עורק שהובילו לחדירת אוויר ודם רב למעטפת הריאות. הילד נכנס למצב של "שוק" והוא היה במצב של סכנה לחייו. הוא עבר ניתוח מציל חיים. במהלך הניתוח ארחה, בין השאר, העורק שנפגע; והילד הורדם והונשם למשך מספר ימים.

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 7.7.2016, עולה כי משפחתו של הנאשם כוללת זוג הורים ושישה ילדים ומתגוררת בבית פרטי בשכונת בית חנינא, בירושלים. האב, בן 40, הורשע בנערותו במהלך "האינתיפאדה הראשונה" בגין זריקת אבנים וריצה עונש מאסר של שנה וחצי. כיום מנסה האב לחנך את בנו הרחק מעמדות לאומניות על מנת שלא יבצעו עבירות ויגזר עליהם עונש מאסר מאחורי סורג ובריא. שירות המבחן התרשם ממשפחה נורמטיבית ומתפקדת, המקיימת מנגנון של פיקוח והשגחה המבוצע ברמה טובה ובמינון ראוי לגילאי הילדים. הנאשם, בן 14 וחמישה חודשים, סיים לימודי כיתה חי, השקיע בלימודיו, אך הישגיו היו בינוניים. תפקודו של הנאשם בבית-הספר בהתאם למצופה מבני גילו תוך שנהג להעביר את זמנו הפנוי בפעילויות המתאימות לגילו, ללא חשיפה למצבי סיכון, ובעיקר בחצר המשפחתית ביחד עם בני דודיו. לפי דיווחי ההורים ובית-הספר, אין לנאשם דפוסי התנהגות אלימים או פוגעניים. הנאשם, לאחר הליך טיפולי, הודה במעשיו, דיווח כי ביצע את מעשי הדקירה בצל האירועים שפקדו את העיר ירושלים, כולל רציחתו של הנער אבו-חדיר, עליהם שמע מחבריו בבית-הספר ובעיקר מבן דודו חי, אשר שכנע אותו להצטרף אליו לביצוע העבירות, למרות שידע שכתוצאה מהן הוא עלול להיפצע או למות. כיום, הנאשם נוטל אחריות חלקית על מעשיו ומביע חרטה. הנאשם דבק בעמדתו שלא הייתה לו כוונה לרצוח אדם, אך גילה יכולה שיפוט תקינה ומודעות לאפשרות קטילה כתוצאה מדקירות אדם. הנאשם הביע בתחילה אמפתיה לנער קורבן העבירה בלבד, בטענה כי אדם מבוגר אחראי למציאות הביטחונית בירושלים, ובהמשך החל לגלות אמפתיה גם כלפי הנפגע המבוגר, ושמח שנתר בחיים. הנאשם ביטא חשיבה דיכטומית לפיה כל היהודים והערבים שונאים זה את זה, ובהמשך החליט להתמקד במשפחתו. הוריו של הנאשם המומים ומאוכזבים מהתנהגותו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגיב לתכנים טיפוליים ומשנה עמדות ותפיסות ונזקק להמשך עבודה טיפולית. הנאשם היה עצור מאחורי סורג

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא,

ר' פרידמן-פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

ובריא, ובהמשך ביום 30.10.2015, שוחרר לחלופת מעצר במעון הנעול "נוף הרים" בירכא, שם הוא שוהה עד היום. בוועדת ההערכה של המעון מיום 4.1.2016, סוכם כי תפקודו של הנאשם במעון ללא דופי אך חוסר שיתוף פעולה מקשה על יצירת קשר אבחוני ראוי. הובהר, כי בבדיקה פסיכיאטרית מיום 10.12.2015, נשללו סימני פסיכוזה או הפרעה דיכאונית. אשר על כן, המליצה הוועדה על הארכת השהות במעון לתקופה של שלושה חודשים. בוועדת ההערכה מיום 4.4.2016, דווח על הטבה בתקשורת הבין-אישית, על מוטיבציה גבוהה ללימודים ועל התקדמות יחסית בקשר הטיפולי. הנאשם הביע חששות מההליך הפלילי. צוות המעון התרשם מהתנהגות המאופיינת בחוסר אמון ובמניפולטיביות, שבאה לידי ביטוי בדיווחים על שכחה בלתי מוסברת על מנת להתחמק משיח טיפולי. בנסיבות אלו, הובהר לנאשם ולהוריו הצורך בשיתוף פעולה על מנת שהנאשם יעבור תהליך טיפולי מעמיק והומלץ על הארכת שהותו של הנאשם במעון לתקופה של שלושה חודשים נוספים. בדיון נוסף של הוועדה מיום 30.3.2016 דווח על נער חיובי, המכבד את אנשי הצוות ומביע מוטיבציה להתקדם במעון, מתחבר לנערים בני גילו אך לא נגרר לאירועים שליליים. בקשר הטיפולי חל שינוי הדרגתי וחיובי בתהליך עיבוד העבירה וכן במתן אמון, לרבות היזכרות בפרטים מהאירוע שנעלמו מזיכרונו קודם לכן. הנאשם הסביר את השינוי בכך שהבין כי עליו להשקיע בטיפול על מנת לחולל שינוי אמתי. מאחר שנאשם החל לתת אמון ובכך מאפשר

תחילתה של עבודה טיפולית, הומלץ על הארכת שהותו במעון לתקופה של ארבעה חודשים. הנער ומשפחתו תומכים בהישארות במסגרת המעון הנעול גם המסגרת צו סופי בגזר-הדין.

נוכח האמור, העריך שירות המבחן כי הנאשם נמצא בשלבים הראשונים של הטיפול במעון, ועל כן הומלץ להאריך את שהותו במעון לתקופה של ארבעה חודשים תחת צו פיקוח מעצר בתנאי מגורים, זאת על מנת לבחון עמידות ואמינות השינוי כמו גם יכולתו להמשיך ולהפיק תועלת מהעבודה הטיפולית.

7. בתסקיר משלים מיום 14.9.2016, דווח כי בוועדת ההערכה במעון הנעול מיום 1.9.2016 נמסר על המשך מגמה חיובית בתהליכי הטיפול. הנאשם מביע חרטה מלאה על מעשיו, מגלה אמפתיה למתלוננים, נוטל אחריות על מעשיו ומפנים כי היה שותף פעיל בביצוע העבירות. בסיום דיוני הוועדה צוין כי לנאשם פוטנציאל שיקומי והומלץ על קליטתו בצו טיפול ארוך טווח במעון (עד הגיעו לגיל 18) כחלק מגזר-הדין בעניינו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם רואה במעון מקום

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: "נועם - סגן נשיא, רי פרידמן-

פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

טיפול ובטוח שיכול לשנות את מצבו לטובה, נותן אמון באנשי הצוות ומשתף עמם פעולה. הנאשם התקדם בהליך הטיפול משמעותית במישורים שונים, כולל יחסו לעבירה. הוריו מעוניינים בהמשך הטיפול וצוות המעון הגיע למסקנה כי יש ביכולתו להפיק תועלת מהמשך שהותו במעון. לאור גורמי הסיכון והסיכוי, גילו הצעיר, מורכבות המקרה והנזק העלול להיגרם לגיבוש זהותו ועמדותיו של הנאשם ככל שיוטל עליו עונש מאסר בפועל, ומבלי להקל בחומרת העבירות, המליץ שירות המבחן להרשיע את הנאשם, להטיל עליו עונש של מאסר מותנה ולהורות על החזקתו במעון נעול "נוף הרים" בירכא עד הגיעו לגיל 18. עם זאת, הובהר כי השמתו של הנאשם במעון נעול תזכה את הנאשם בחופשות, בפעילות מחוץ לכותלי המעון, ובהמשך - את העברתו למסגרת פחות מגבילה ברצף הטיפולי של מעונות "חסות הנוער".

8. תסקיר נפגע העבירה בעניינו של הנפגע י' מיום 7.7.2016, מלמד על מתלונן, רווק, בן 21, תלמיד ישיבה. כיום, לאחר אירוע הדקירה, הוא מתמודד עם פציעה פיזית ורגשית, הפוגעת ביכולתו לתפקד בחיי היום-יום ולנהל חיי משפחה שגרתיים ומלאים. המתלונן נדקר מספר פעמים בבטנו ובחזהו, סבל משברים בצלעות, פגיעה בריאה וחבלה בכבד. אושפז במשך שבועיים ושוחרר עם המלצה להמשך טיפול במשככי כאבים והמשך טיפול בפצעי הדקירה. כיום הוא אף מקבל טיפול מתאים על-רקע אבחנתו כסובל מתסמונת פוסט-טראומטית. עורכת תסקיר נפגע העבירה התרשמה כי אירוע הפגיעה קטע באופן חד את מהלך חייו של המתלונן, את תכניותיו ואת השאיפות שביטא לעתידו. אשר על כן, לאור תמונת הנזק הקשה, הומלץ על פיצוי כספי משמעותי למתלונן.

9. תסקיר נפגע העבירה בעניינו של הילד נ' מיום 23.6.2016, מלמד על נער בן 13 אשר נפגע על-ידי הנאשם לעיני אחיו בקרבת עמוד 4

ביתם. התסקיר מלמד על רגעי האימה, הכאב והבלבול שהיו נחלת המתלונן ואחיו ועל חוסר האונים של האח. הילד לא הצליח לחזור לשגרת חייו לפני הפגיעה וסובל מתסמונת דחק פוסט-טראומטית. בנוסף סובל מעוררות יתר, הצפת זיכרונות, חרדה, ותחושת חוסר ביטחון מוחלטת. בנוסף סובל הוא מכאבים וממגבלות בתנועה. יכולותיו הלימודיות נפגעו אף הן - הילד החסיר חצי שנת לימודים, צבר פער משמעותי בלימודים וסובל מקשיי קשב וריכוז עד היום. הפגיעה השליכה על חיי משפחתו. לסיכום, התרשמה עורכת התסקיר כי יידרשו זמן רב וטיפול רגשי אינטנסיבי לילד ומשפחתו על-מנת להשתקם ולשוב לתפקוד מיטיב, כך שדרכו שלו לשיקום קשה ומורכבת.

10. כראיות לעונש מטעם הנאשם, הוגשה חוות-דעת פסיכולוגית של ד"ר אנדרה דרזנין מיום 3.7.2016, אשר העיד בישיבת הטיעונים לעונש. בחוות דעתו, ציין הפסיכולוג כי התרשם שהנאשם בעל בוחן מציאות תקין, יכולת שכלית ותקשורתית תקינה, מנומס, מתנהג באופן מותאם לסיטואציה בה הוא נמצא, ללא נטייה לתוקפנות ו/או לאלימות ולסגנון חשיבה דיכוטומי וללא סימנים לאורח חשיבה עברייני. עוד התרשם מהשפעתו של חי, בן דודו ושותפו לאירוע, על התנהגותו של הנאשם. במהלך האבחון שערך הפסיכולוג, ביטא הנאשם שאיפות נורמטיביות לחיים. מהאבחון האישיותי, עלה כי רמת ההתפתחות האישיותית הכללית של הנאשם ילדותית לגיל, כך גם ביטחון האיש. לדעת ד"ר דרזנין, הנאשם יצא ל"פעולה נשוא כתב האישום", כלשונו, ביחד עם בן דודו המבוגר ממנו, בו ראה "דמות סמכותית שיש להאמין ואף לציית למוצא פיה". להערכתו, כיום הנאשם הפיק את הלקח, ורואה במעשיו "נזק ופגיעה בלא תועלת". "הסבל שעבר עליו בעקבות פציעתו ומעצרו הממושך חרט בתודעתו את המשקל הכבד של המעשה אליו נגרר". להתרשמותו, יש לתת אמון ברצונו של הנאשם להשתקם ודרגת מסוכנותו נמוכה. בעדותו, השיב ד"ר דרזנין לשאלות המאשימה, ולדבריו הנאשם נטל אחריות באומרו שמעשיו לא הועילו וגרמו למות בן דודו ולנזק מיותר.

11. בנוסף, נשמעו בפרשת גזר הדין עמדתן המקצועית של גבי יעל כהן, סגנית קצינת המבחן המחוזית וגבי גילי סולוביצ'יק, מפקחת ההשמה ב"חסות הנוער". גבי כהן ציינה כי הנאשם עבר תהליך טיפולי שיקומי מרשים בכל מישורי חייו, נוטל אחריות והביעה חשש שכליאתו תחזק בתודעתו עמדות אידיאולוגיות. גבי סולוביצ'יק הדגישה שאמנם החוק מאפשר ליתן צו מעון נעול עד גיל 20 אך ישנה חשיבות למיצוי ההליך הטיפולי שלאחריו לא יוכל הנער להישאר במעון. בענייננו, להתרשמות גורמי שירות המבחן, הנאשם ימצא את ההליך הטיפולי עובר לגיל 18, אך בשל חומרת העבירה המליצו על השמתו במעון נעול עד גיל 18. עם זאת, הוסיפו כי ככלל, בשלב בו צוות המעון סבור כי הטיפול צלח, נבחנת האפשרות להעברה למסגרת לא נעולה, וכך יהיה אף בעניינו של הנאשם, ככול שהטיפול בו יצלח.

12. בטיעוניה לעונש, הציגה המאשימה את מעשיו של הנאשם וחומרתם. ב"כ המאשימה הדגיש את ריבוי האירועים הביטחוניים הפוקדים את מדינת ישראל בגל הטרור האחרון, המבוצעים

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: "נועם - סגן נשיא, רי פרידמן-פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ"פ פלוני (קטין)

על-פי רוב על-ידי נערים כבני גילו של הנאשם הנוטלים כלי משחית ויוצאים בהחלטה אידיאולוגית לרצוח יהודים ברחובותיה של העיר ירושלים. לשיטת המאשימה, יש "להעמיד קיר" של "אפס סובלנות" מול מעשים אלו. במציאות זו, בה עסקין בתופעה המבוצעת על-ידי קטינים, לא ניתן לבכר את נסיבותיו האישיות של הנאשם, אם כי אין להתעלם מהן, על פני האינטרס הציבורי, גם אם מלאכתנו בענישת קטין. שיקול ההרתעה מגלם בנסיבות אלו את נקודת האיזון הראויה בין שיקולי הענישה בהתמודדות מול גל אירועי הטרור. נטען, כי על בית-המשפט להעביר מסר שיסייע לכוחות הביטחון להילחם בטרור הפושה ברחובות. הנאשם, כמו גם כלל המפגעים, מבקשים לזרוע פחד ושיתוק בחברה הישראלית ויש למנוע זאת. הנאשם ביצע את מעשיו לאחר הכנה - לאחר שבחר את הסכין המתאימה, התפלל וצעד כברת דרך משמעותית לעבר האזור המיועד לביצוע הפיגוע. מעשיו העמידו את שני נפגעי העבירה במצב של סכנת חיים, במיוחד בעניינו של הילד, והם יאלצו להתמודד עם הפגיעות הנפשיות לאורך כל שנות חייהם. מדיניות הענישה מלמדת על עונשי מאסר על גבול הרף המקסימלי שנקבע בחוק בעבירות של ניסיון רצח על רקע לאומני, גם בענינים של קטינים. המאשימה הפנתה לפסקי-הדין של בית-משפט זה בתפ"ח 30356-03-15, בהרכבו הנוכחי ובתפ"ח 34700-07-14 שניתן על-ידי מותב אחר בענינים של רוצחי הנער אבו-חדיר ולסקירת הפסיקה שם בסוגיה זו. הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו טרם מלאו לו 14 שנים, כיום הוא כבן 15 ועל כן ניתן להטיל עליו עונש מאסר. הנאשם אמנם הודה במרבית העובדות אך הפחית ממעשיו ולא נטל אחריות בסוגיות מרכזיות של עוצמת המניע הלאומני וכוונתו לקטול חיי אדם. תסקירי שירות המבחן וחוות-הדעת מטעם ההגנה מתארים נער רגיל, בעל מנת משכל תקינה, המודע נכוחה למציאות. התסקיר האחרון מלמד על התקדמות של הנאשם בנטילת האחריות אך בסופו של דבר קבלת אחריות למעשיו מבוססת על שיקולי תועלת - הבנת הנאשם שכן דודו נהרג ולא הושגה מטרת הפיגוע. הערכת מסוכנותו של הנאשם בחוות-הדעת אינה מבוססת על מעשיו, כמו גם על ההליך הטיפולי, אלא רק על מבחנים פסיכולוגים ולכן משקלה אינה משמעותית. לאור כל האמור לעיל, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו עונש של 12 שנות מאסר לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים בסך של מאות אלפי שקלים לכל אחד. הובהר כי הנאשם שהה במעצר מיום 12.10.2015 ועד ליום 30.10.2015 ומאז שוהה במעון נעול.

13. ב"כ הנאשם, עו"ד לאה צמל, עתרה לקבלת חוות-הדעת של ד"ר דרזנין והמלצות שירות המבחן. הילד התראיין בטלוויזיה ואינו מחפש נקם. עוד נטען, כי הנאשם נענש משמעותית בכך שעוברי אורח נקטו כלפיו אלימות לאחר שנפגע על-ידי רכב ושכב שרוע על הארץ. ההגנה מבקשת להתחשב במותו של בן דודו של הנאשם שיצא עמו לביצוע הפיגוע ונורה על-ידי חיילי מג"ב עת הסתער לעברם עם סכין. עוד נטען, כי הנאשם ביצע בצוותא את המעשים אך לא ביצע את הדקירות במו-ידיו. זאת ועוד, המעשים בוצעו בעידנא דריתחא על רקע רציחתו של אבו-חדיר. ב"כ הנאשם הטעימה כי אין ענישתו של קטין כנאשם בגיר. רוב המפגעים, לפי נתוני משרד הביטחון, הם מתחת לגיל 16 ופועלים בהשפעת הסביבה ולכן יש לשקמם ובכך להתחיל "הליך שלום" במדינה. טרם סיום, טענה כי אין להטיל פיצוי בשיעור לו עתרה המאשימה על נער בן 14, וכי אין לכך תקדים; והוסיפה שהנפגעים זוכים לפיצוי נזקיהם מהמדינה לפי חוק נפגעי טרור. בשולי הדברים, ביקש עו"ד ברגות, חבר בצוות ההגנה, לחלופין, להטיל על הנאשם עונש משולב - צו מעון נעול עד לגיל 18, ובהמשך - עונש מאסר בפועל.

לאחר הדיון הגישה ב"כ הנאשם מסמך מפורט של "תוספת לסיכומים". כן הגישה טבלה מפורטת של פסיקה לתמיכה בטענותיה לעניין העונש שיש לגזור על הנאשם. בתוספת לסיכומיה טענה כי אין לקבל את המלצת עורכת תסקיר נפגע העבירה בענינים של המתלוננים. בקשר לרכיב הפיצוי הטעימה, כי אין לנאשם יכולת כלכלית וכי יש להתחשב בחלקו הקטן בביצוע העבירות, בשעה שח

היה המוביל והמבצע העיקרי. בעניין העונש המתאים טענה כי יש ליתן את הבכורה לשיקולי השיקום, תוך שהפנתה להוראות סעיף 40ד לחוק, והדגישה את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, אשר על פי הפסיקה מקבל משמעות מיוחדת בעת גזירת העונש. ב"כ הנאשם הציגה בתמיכה לטענתה, פסיקה בעניין מדיניות הענישה הנוהגת.

14. הנאשם בדבריו האחרונים לעונש, ציין כי הוא "מצטער על מה שקרה עם הבחור", והביע את רצונו להישאר במעון.

15. נפנה תחילה לסוגית ההרשעה. לעבירות אותן ביצע הנאשם חומרה מופלגת, לנוכח מהותן, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן. המצב הביטחוני הקשה השורר באזורינו, ביתר שאת בתקופה האחרונה, מחייב נקיטת יד קשה ומרתיעה על מנת להחזיר את השקט לתושבי המדינה ובמיוחד בעיר ירושלים, הסובלת מפיגועי טרור והפרות סדר כחלק משגרת החיים. הנאשם ביצע מעשיו על-רקע של הסתה לאומנית הקוראת לפגיעה ביהודים, קריאה אשר המציאות מלמדת כי נענים לה לרוב קטינים - ואפילו ילדים צעירים. הנאשם בעל רקע משפחתי קשה, אולם צוק העיתים, חומרת העבירות - בפרט עבירת ניסיון לרצח - והמניע העומד ביסודן, מחייבים את הרשעתו בדין. לאור האמור, יש להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק; ובעבירת נשיאת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק.

16. ומכאן, לשיקולי גזירת הדין. בנוגע לענישת קטינים חלות הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער), הגם שבית-המשפט רשאי להתחשב, לפי שיקול-דעתו, בעקרונות ובשיקולים המנחים המעוגנים בתיקון 113 לחוק בעניין הבניית הענישה, תוך התאמתם לענישתם של קטינים (סעיף 40 טו לחוק).

17. גל טרור פוקד את מדינת ישראל. אנו ערים לתופעה של גורמים הנשמעים לדברי הסתה ובלע, אוחזים בסכין, או באמצעי קטלני אחר, ומבקשים להרוג כל יהודי אשר יקרה בדרכם ולהפוך "שאהידים". חיי אדם נקטפו וחיים אחרים נעצרו בשל פציעות גופניות ונפשיות בדרגות שונות. תופעת פיגועי הדקירה והפרות הסדר קנתה לה אחיזה במקומותינו וניתן להבחין במגמה של הסלמה. רגישותה של העיר ירושלים בהיבט הביטחוני רבה. במציאות הקשה של ימינו אין מנוס מהחמרת הענישה, ועל גזר-הדין ליתן ביטוי הולם לערך של שלמות הגוף וקדושת החיים של כלל הציבור - אזרחים וגורמי אכיפת החוק - כלפי אלה המבקשים לפגוע בערכים אלה בפיגועי הטרור. בנסיבות אלה גובר הצורך בהרחקת המפגעים אל מעבר לסורג וברחי; ויש ליתן גם משקל ממשי לעקרונות של הרתעת הרבים והיחיד המהווים שיקול בהחמרת הענישה. העבירות הנדונות מחייבות על-דרך הכלל את השמתו של הנאשם מאחורי סורג וברחי לתקופה ממושכת, ואף נקבע כי אין מנוס מכליאתם של צעירים הנוטלים חלק בתופעה (ע"פ 1777/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2011)).

18. לאחרונה נוכחנו לגלות כי גם ילדים צעירים בני גילו של הנאשם, בגילאי 14-16, נוטלים חלק פעיל במעשי הטרור. במלאכת גזירת עונשו של קטין, מערכת השיקולים שונה וייחודית מעניינו של בגיר ונגזרת מהוראותיו של חוק הנוער. בפסיקה נקבע כי קיים

הבדל איכותי בין קטינים למבוגרים, כאשר הקטינות מהווה שיקול משמעותי בענישה, זאת בשל ההצדקות העומדות בבסיסה - אחריות מופחתת, השפעת העונש על הקטין והאינטרס החברתי בשיקומו (ע"פ 8863/15 פלוני נ' מדינת ישראל (26.5.2016); ע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.2016)). מכאן, בבוא בית-המשפט לקבוע את אופי ענישתם של קטינים, עליו להביא בחשבון מספר גורמים ושיקולים, ובין היתר: גילו של העבריין הקטין (אין דומה עניינו של קטין על סף בגירותו לעניינו של קטין צעיר

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: "נועם - סגן נשיא, רי פרידמן-פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

הרבה יותר), הבעת חרטה כנה, נטילת אחריות למעשים, עבר פלילי, חומרת המעשים ותוצאותיהם, וכן סיכויי השיקום (ע"פ 8863/15 לעיל; ראו: גם ע"פ 1454/15 פלוני נ' מדינת ישראל (10.8.2015) ; ע"פ 49/09, לעיל), כאשר, ככלל יש למקם את נקודת האיזון בהתאם לגיל הנאשם בעת גזר הדין (ע"פ 5725/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.8.2016)).

19. עם זאת, קטינות אינה מעניקה חסינות מפני ענישה ראויה, לרבות בכליאה ממשית, כשמבוצע פשע חמור; ומתן הדגש המיוחד לשיקומו של הקטין אינו מאיין את הצורך לאזנו עם שיקולי ענישה אחרים של הרתעה וגמול, בהתאם לחומרת העבירה ונסיבותיה (ע"פ 8863/15 לעיל; ע"פ 3520/16 לעיל). נקבע כי אף שיש ליתן לשיקולי שיקום, בעניינם של קטינים, משקל מיוחד, אין להתעלם כליל מהאינטרס הציבורי ומשיקולים של הרתעה, ועל כן, אף שמדובר בקטינים, המגמה להטיל עונש מאסר בפועל (ע"פ 1176/16 ראובן מאיר כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (15.5.2016)), שכן ישנה חשיבות רבה למסר המרתיע היוצא מבית המשפט בעבירות חמורות גם כאשר העבריין הוא קטין (ע"פ 7211/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.12.2015)). הענישה צריכה לבטא את סלידתה של החברה ממעשים אלו שתכליתם לקטול חיי אדם על רקע לאומני, במיוחד על רקע של גל הטרור המתמשך הפוקד את מדינת ישראל, והקלה בעונש עלולה לשלוח מסר מוטעה לציבור. הדברים נאמרים במשנה תוקף, כאשר עניינו בתופעה עבריינית המאופיינת בביצוע על-ידי קטינים והכרחי למגרה ולהרתיע קטינים ממעורבות בה (ע"פ 3520/16 לעיל).

20. הנאשם ביצע את מעשיו טרם מלאו לו 14 שנים אך נכון למועד גזר-דינו, גילו ארבע-עשרה וחצי שנים ועל כן סעיף 25(ד) לחוק הנוער אינו חל בעניינו, ואין חובה להורות על פיו על השמתו של הנאשם במעון נעול, הגם שאין מניעה עקרונית במסגרת הדין בשיקולי הענישה, להעדיף בגזר הדין את השיקול השיקומי ולהורות על דרכי ענישה מתאימות (ע"פ 534/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 885 (2005)). אכן, נוכח המשקל שיש ליתן לאינטרס השיקום, הזוכה למעמד מיוחד, בשל היות הנאשם קטין בעת ביצוע העבירות, גזירת עונשו אינה קלה כלל ועיקר; ו"ביתר שאת נאמרים הדברים, כאשר מדובר בקטין צעיר בשנים, אשר טרם מלאו לו 14 שנים במועד ביצוע העבירות" (ע"פ 6435/16 פלוני נ' מדינת ישראל (13.9.2016)). מכאן, ככל שמלאכת גזירת העונש היא מלאכה קשה בדרך כלל, הרי שהיא קשה במיוחד כאשר מדובר בקטינים ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקטין אשר גילו גבולי

לעניין אפשרות הטלת עונש מאסר (ע"פ 8897/99, 9150/99 פלונים נ' מדינת ישראל (4.2.2003)). קשה שבעתים היא המלאכה
כאשר מדובר במעשים כה

10

חמורים, כגון אלו שבוצעו בתיק שלפנינו, אשר מגבירים את הקושי הקיים באיזון בין שיקולי הענישה השונים. עם זאת, העובדה
שמדובר בנאשם קטין צעיר בשנים אין בה כדי לפטור אותו
"מפני ענישה ראויה ובכלל זאת הטלת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח במקרים המתאימים" (שם, פסקה 11), הגם שיש
לעובדת גילו הצעיר משקל לעניין תקופת המאסר. בגזירת הדין יש להביא בחשבון את פוטנציאל הפגיעה שעלולה להיגרם לילדים בני
14 מכליאתם עם עבריינים בגירים (ע"פ 3520/16 לעיל על כל הפניותיו). במקרה אחד (ע"פ 534/04, לעיל) נדון עניינו של קטין
בן 13 שעונשו (בגין עבירת רצח) נגזר בערכאה הדיונית (לאחר שמלאו לו 14 שנים) ל-15 שנות מאסר בפועל חרף אופק שיקומי
חיובי. בערעור נטען כי על בית משפט קמא היה להעדיף דרכי ענישה של השמה במעון נעול, חלף מאסר בפועל, ולחלופין - ענישה
משולבת, של מעון עד גיל בגרות ומאסר. בית המשפט קבע כי "...העובדה כי המערער שלפנינו הינו קטין והיה צעיר במיוחד בעת
ביצוע העבירות היא נתון מדכא ומצמרר, אך לצערנו אנו נוכחים לדעת פעם אחר פעם שעבריינות אכזרית אינה נחלתם של
בגירים בלבד. ההכרעה קשה היא... בית-המשפט מופקד גם על שלומם של קטינים שקשיי חייהם הפכו אותם לעבריינים, אך
הוא מופקד גם על ביטחונם של קורבנות פוטנציאליים מהציבור ועל זכויותיהם של הקורבנות ובני משפחתם הנפגעים.... את חיי
הקורבן אין להשיב, אך עלינו להעביר מסר - מסר ברור וחד-משמעי - שיסייע להגנה על קורבנות פוטנציאליים ויגן על הציבור
מפני מסוכנותו של העברייין" (עמ' 911-912). בענייננו, הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח אופיין של העבירות והיותן על רקע מניע
לאומני, המבוצעות לאחרונה, למרבה הצער, גם על-ידי ילדים צעירים, בני 14-16.

21. עיון בפסיקה שהובאה על ידי הנאשם בתוספת לסיכומים, כמו גם בטבלה שצורפה בתמיכה לטענה לפיה יש לגזור בעניינם של
קטינים עונש מאסר מתון לתקופה קצרה, מעלה כי הפסיקה ברובה אינה רלוונטית, שכן עניינה בנאשמים שהורשעו בעבירה של
חבלה בנסיבות מחמירות. זאת ועוד, בעניין ע"פ 6365/12 (שהובא בתוספת) הורשעו הנאשמים בעבירת גרם מוות ברשלנות ועונשם
נגזר בהתאם. בפסיקה אחרת - ע"פ 5048/09, נגזר עונש בעבירות של סיוע לחבלה ובת"פ (י-ם) 183/08, בעבירה של גרם חבלה
חמורה. בע"פ 1269/01 שהובא בתוספת גזר בית המשפט עונש מאסר של תשע שנים על קטין בן 16 שהורשע בשתי עבירות של
ניסיון רצח ממניע לאומני; ובתפ"ח (י-ם) 47805-04-13 גזר בית המשפט על "בגיר צעיר" - שהורשע בשתי עבירות של ניסיון רצח
וחטיפה - 13 שנות מאסר. וכך גם בהסדרי טיעון שנעשו לאחרונה, נגזרו על "בגיר צעיר" בגין שתי עבירות של ניסיון רצח, 16 שנות
מאסר.

22. ההגנה עתרה, לחלופין, לעונש משולב של שיקום וענישה - מעון נעול ולאחרי מאסר בפועל. בע"פ 534/04, לעיל קבע בית
המשפט כי בדרך ביניים זו של ענישה אין היגיון של ממש, שכן "...שני החלקים... (שיקום המעון וענישה במאסר) אינם משלימים זה
את זה כי אם סותרים זה את זה באופן שמנטרל את שניהם. שילוב זה יפגע בשיקומו של המערער, מחד גיסא, ויקפח את מטרות
ענישתו, מאידך גיסא" (עמ' 911-912). בענייננו, לא הובא טעם מבורר לענישה משולבת בדרך של השמה במעון נעול ולאחריה
עונש מאסר מאחורי סורג ובריח; ולאחר עיון בפסיקה, לא נמצא כי במקרים דומים הוטל עונש משולב מהסוג הנטען. אכן, "...נאשם
המצוי במעון נעול בהליך ממושך של שיקום ויודע כי בסופה של התקופה יישלח לכלא יהיה חסר מוטיבציה להשתקם. הצפי של

המאסר עלול, בסבירות גבוהה, להכשיל מראש את הטיפול השיקומי. מנגד, אם בכל זאת האמצעים הטיפולים והחינוכיים יעלו יפה, עלול ההישג לרדת לטמיון לאחר מכן בעת שתרוצה תקופת המאסר בכלא" (ע"פ 534/04, שם). בנסיבות אלו הנני סבור כי "שביל הביניים" שהוצע על ידי ההגנה לוקה בסתירה פנימית ואין לאמצו. האמצעים הטיפולים נועדו לשיקום ולא לענישה, וסיומו של הליך השיקום בבית הכלא עומד בסתירה למגמה השיקומית שנועדה להחזיר עבריין קטין מהמעון הנעול לקהילה. הנה כי כן, לא שוכנעתי בדבר התועלת שתצמח לנאשם ולאינטרס הציבורי מהניסיון לשקמו, על כל המשאבים הכרוכים בשיקום והחזקה במעון נעול שבחלוף מספר שנים, יאסר מאחורי סורג ובריאח וימצא בחברת עבריינים אחרים, ומשכך עתירתו החלופית נדחית.

23. בהקשר זה, יש לדחות את טענת הנאשם בדבר צפייתו לסיום ההליך טרם ימלאו לו 14 שנים. הנאשם מסר הודאה חלקית בלבד במעשיו וכפר ביסוד הנפשי, הכל כעולה מהכרעת הדין המדברת בעד עצמה. משפטו של הנאשם נוהל באופן ענייני ללא עיכוב חריג או יוצא-דופן, וההליכים שננקטו במהלך ניהול המשפט היו ענייניים ונחוצים, והמעוגנים בהוראות חוק הנוער. אכן, המועד שבו מלאו לנאשם 14 שנים היה נקודת זמן קריטית, אך אין לומר כי מתן גזר הדין נדחה באופן מלאכותי מעבר למועד זה, כפי שביקשה ההגנה לטעון; שכן, משבחר הנאשם לנהל הוכחות, ואין חולק בדבר זכותו לעשות כן, היה הנאשם מודע לכך שמשפטו לא יסתיים טרם הגיעו לגיל 14. פרק הזמן שנדרש לשמיעת הראיות ומתן הכרעת הדין עד לגמר הדיון בעניינו, סביר והולם את נסיבות התיק. בהקשר זה טוענת ההגנה בתוספת לסיכומיה (עמוד 6) לציפייה של הנאשם לענישה מופחתת בשל "נטילת הסיכון" בניהול התיק. אולם, בעניין זה נקבע כי "...אשר לטענת הסניגוריה, בדבר ציפייתו והסתמכותו של המערער כי דינו ייגזר בטרם ימלאו לו 14, הרי שהסניגוריה לא עמדה על הבסיס המשפטי ממנו צמחה, לכאורה, אותה ציפייה - לא כל שכן, הסתמכות - שכביכול נוצרה אצל המערער. כדי שתיווצר ציפייה הראויה להגנה משפטית, להבדיל משאיפה חד-צדדית המזונה מיתרונות פרוצדוראליים, צריך להתקיים בסיס אשר יצדיק את היווצרות הציפייה" (ע"פ 534/04, שם). ומכאן לעונש המתאים.

24. בעבירות של ניסיון לרצח ממניע לאומני גזרו בתי-המשפט על נאשמים צעירים עונשי מאסר לתקופות ממושכות, ויש להקיש ממדיניות ענישה זו לעניינו של הנאשם שלפנינו, בשינויים המחויבים ותוך התאמתם לאופי ענישתם של קטינים. כך, למשל בע"פ 2967/93 מחמוד בן אדיב מסלמאני נ' מדינת ישראל (9.3.1995) נגזר עונשו של נאשם שהורשע בביצוע מעשה דקירה בסכין בעורפו של שוטר, לעונש של 18 שנות מאסר. בע"פ 5270/91 עומר אלמג'יד נ' מדינת ישראל (13.2.1994) נגזר עונשו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בביצוע מעשה דקירה בסכין בצווארו של מתלונן אשר העסיקו בעבודות משק, לעונש של 20 שנות מאסר - שהוא העונש המירבי הקבוע בסעיף 305(1) לחוק. בתפ"ח (ב"ש) 1167/08 מדינת ישראל נ' ראמי אלעילה (18.11.2013) נגזר עונשו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בביצוע שני ניסיונות לרצח, בשעה שביצע ירי על כוחות הביטחון והניח מטענים לצד כביש בו נסעו חיילי צה"ל, לעונש של 18 שנות מאסר.

25. בעניינו, יש להתחשב בעובדה שהנאשם היה קטין שטרם מלאו לו 14 שנים במועד ביצוע העבירות. שירות המבחן סמך ידו על תהליך שיקומו של הנאשם וצפה אופק שיקומי חיובי; ואף המליץ, בתמיכת ועדת ההערכה של המעון הנעול, על נקיטת דרכי טיפול בעניינו על ידי מתן צו החזקה במעון נעול עד הגיעו לגיל 18. בצעד חריג, אף התייצבו נציגים משירות המבחן ומרשויות "חסות הנוער" עמוד 10

בעת הטיעונים לעונש, והמליצו על המשך הליך שיקומו של הנאשם במעון נעול. חוות הדעת הפסיכולוגית אשר הוגשה מטעם ההגנה אף היא תומכת בהמשך שיקומו של הנאשם, וקובעת הערכת מסוכנות נמוכה, הגם שאין ליתן לה משקל משמעותי נוכח העובדה שהאבחון על פיה נעשה שלא על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין. אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן, כמו גם את המלצת הפסיכולוג, שכן במקרה דנן שיקולי השיקום נדחים מפני האינטרס הציבורי המחייב ענישה מוחשית ומשמעותית בגין העבירות הנדונות; ונזכיר מושכלות יסוד, כי התסקיר הנו

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: "נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

בגדר המלצה בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט (רע"פ 8787/03 מנסור נ' מדינת ישראל (11.1.2004)).

26. הנאשם הורשע בפיגוע דקירה בצוותא באמצעות סכין בטבורה של שכונת פסגת זאב, במהלכו נפגעו שני עוברי-אורח תמימים - תלמיד ישיבה בן 20 וילד בן 13 שרכב על אופניו. חומרת מעשיו טמונה, הן, ובעיקר, במטרה לקטול חיים; הן במניע הלאומני העומד בבסיס התנהגותו; והן בביצוע הפיגוע בצוותא עם בן-דודו ולאחר הכנה מוקדמת. בנקל יכלו מעשיו של הנאשם להסתיים בקטילת חיי אדם. הנאשם ושותפו הצטיידו מראש בסכינים חדות וביקשו לדקור כל יהודי הנקרה בדרכם ולא נרתעו מדקירתו של ילד בן 13 אשר רכב על אופניו סמוך לביתו ולעיני אחיו הצעיר. תסקירי נפגעי העבירה מלמדים על הפגיעה הקשה במתלוננים, הפיזית והנפשית, ועל הדרך הארוכה הצפויה להם בשיקום חיהם. הנאשם, ביחד עם בן דודו, פגע בגופם ובנפשם של יהודים, אך ורק בשל היותם יהודים. לעבירות שבהן הורשע הנאשם - שתי עבירות של ניסיון לרצח ממניע לאומני - חומרה מופלגת, לנוכח מהותן, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן. בגין שתי עבירות של ניסיון רצח שביצע יש להטיל על הנאשם עונש מאסר כולל לתקופה ממושכת, חרף קטינותו וגילו הצעיר מאוד במועד ביצוע העבירות; זאת משיקולים של גמול והוקעת המעשים, מטעמים של הגנה על ביטחון הציבור, שמירה על חיהם ושלמות גופם של אזרחים תמימים, שוטרים וחייילים ולתכלית של הרתעה אפקטיבית - אינדיבידואלית וכללית. יוטעם, כי לו היה הנאשם בגיר בעת ביצוע העבירות, העונש שהיה מוטל עליו היה חמור יותר (ע"פ 7416/15 לעיל, פסקה 19). בנסיבות אלו, כפי שצוין, שיקולי השיקום נסוגים מפני השיקולים הנוגעים לאינטרס הציבורי, המחייבים החמרה בענישה. עוד יוער, כי לא עומדת לזכותו של הנאשם הודאה במעשים כנסיבה לקולה, שכן הלה כפר בביצוען של שתי עבירות ניסיון הרצח שיוחסו לו, והורשע בסופו של יום לאחר שמיעת ראיות.

27. לעניין רכיב הפיצוי - בע"פ 3520/16 לעיל קבע בית-המשפט בענינים של קטינים, בני גילו של הנאשם שהורשעו בעבירות ביטחוניות וגרמו לפציעת אדם, כי: "אין בעובדת קטינותם של המערערים בעת ביצוע העבירות, כמו גם במצוקה כלכלית של בני משפחותיהם, שהועלתה מצד חלקם, כדי למנוע השתת פיצויים לטובת נפגעי העבירה" (פסקה 28).

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: "נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן, ומ'

בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

28. על-יסוד מכלול שיקולי הענישה האמורים, ובהתחשב בטיעוני הצדדים לחומרה ולקולה, יש להרשיע את הנאשם, כאמור בסעיף 15 לעיל בעבירות אשר ביצע ולגזור את דינו כדלהלן:

- א. 12 שנות מאסר בפועל, החל מהיום; זאת בניכוי ימי מעצרו, ולאור גילו הצעיר מאוד אף בניכוי ימי שהייתו במעון הנעול מיום 12.10.2015 ואילך.
- ב. שנתיים מאסר על-תנאי - שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק.
- ג. עשרה חודשים מאסר על תנאי - שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה לפי סעיף 329 לחוק.
- ד. לפיצוי נפגעי העבירות בסך של 80,000 ש"ח למתלונן י' וסך של 100,000 ש"ח לילד (באמצעות הוריו - אפוטרופסיו).

סגן הנשיא, י' נועם: אני מסכים.

יורם נועם, סגן נשיא

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן, ומי בר-עם תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

השופטת ר' פרידמן-פלדמן: אני מסכימה.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

הוחלט, כאמור להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של ניסיון רצח ובעבירה של החזקת סכין, ולגזור את דינו כאמור בפסקה 28 לעיל.

הנאשם יחל לרצות את המאסר היום.

המזכירות תמציא עותקים מגזר הדין לשירות המבחן ולעורכי תסקירי נפגעי העבירה.

הפרקליטות תעדיכן את נפגעי העבירה אודות הפיצויים שנפסקו, ותמסור את פרטי הנפגעים למזכירות בית המשפט.

נוסח זה של גזר-הדין מותר לפרסום, אך חל איסור על פרסום כל פרט נוסף שיש בו כדי לחשוף את הנאשם, שהוא קטין.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' בחשוון התשע"ז, 7 בנובמבר 2016, במעמד ב"כ המאשימה, הסנגורים, הנאשם ומתורגמן של בית משפט לשפה הערבית.

רבקה פרידמן-פלדמן, משה בר-עם, שופט
שופטת

יורם נועם, סגן נשיא

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן, ומ' בר-עם
תפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)